

'Katana'

Crokaert en de ontvoerde Samoerai

'Katana'

Crokaert en de ontvoerde Samoerai

door

Sander Chargois

Voor papa, je ging te snel en te vroeg.

Schrijver: Sander Chargois
Coverontwerp: Sander Chargois, Ben Joosen
ISBN: 9789464926491
© Sander Chargois
Eerste uitgave 2022

Voorwoord

Alweer het derde boek in de reeks 'Crokaert files' heb je momenteel in je handen. Als ik dan bedenk dat ik deze serie pas in 2020 ben gestart is er toch veel gebeurd met onze rechercheur. Niet alleen begin je dadelijk te lezen over de derde zaak in zijn carrière, maar ook hoe het verder loopt met zijn privéleven. Dit is nu eenmaal verbonden aan de verhaallijn. Wanneer je je zo verdiept in personages beginnen ze bijna echt te worden. Zo weet ik waar hij woont en kan ik mij zijn werkplek zo voor de geest halen. Eigenlijk wel erg leuk om het karakter uit te diepen. Soms fantaseer ik zelfs over de toekomst. Wat staat hem nog allemaal te wachten, hoe zal hij zich verder evolueren en hoe zit het met zijn relatie tot Danny. Vragen die vast in zowel dit boek als volgende boeken duidelijk zullen worden.

Alles goed en wel, eerst moet Robert Crokaert aan de slag met zijn nieuwe zaak, 'Katana, Crokaert en de ontvoerde Samoerai'. Hoe kwam ik hierop? Om de een of andere reden wilde ik iets doen met het beeld van Nello en Patrasche en de onlosmakelijk daarmee verbonden link met Japan. Per toeval leerde ik Chrisje kennen, eigenares van Xpo Antwerp en raakte ik aan de praat over mijn nieuwe boek. Zij vertelde mij de beeldhouwer te kennen die het beeld had gemaakt. Niet veel later werd ik door Bjorn De Buck gebeld en hebben wij een tijd gepraat over het beeld dat hij had gemaakt. Dit moest wel het begin van mijn nieuwe boek worden. Na het begin kwam de rest eigenlijk vanzelf.

Een kleine drie maanden later was het boek af en het verhaal ten einde. Alhoewel, meestal als ik een boek af heb laat ik het even een paar weken liggen. Vervolgens voeg ik er dan nog één of twee hoofdstukken aan toe. Soms geeft het een aparte twist aan het verhaal of probeer ik jullie als lezer te testen of jullie zien waar deze toevoeging toe kan leiden. Noem het een creatief momentje van mij om net op het laatste moment het een en ander om te gooien.

Katana was af, maar ik moest op zoek naar een nieuwe 'editor'. Hiervoor heb ik een goede vriendin gevraagd, Kaat Steyaert. Zeker omdat ik had besloten dat het boek niet meer

'vernederlandst' hoefde te worden, maar het mijn huidige eigen stijl moest behouden leek mij een Vlaamse vriendin de oplossing. Ik wil dan ook Kaat bedanken voor de tijd die zij in het lezen en verbeteren heeft gestoken. Hierbij hield zij mij goed in spanning, want pas toen zij klaar was gaf zij haar mening over het verhaal. Is nu eenmaal altijd spannend als iemand voor het eerst mijn boek leest.

Natuurlijk ook dank aan Ben, mijn lieve man. Leuk om deze keer hem als klankbord te gebruiken als ik dat nodig had en ideeën wilde ventileren.

Genoeg gepraat. Ik maak plaats voor Crokaert en zijn team. Robert, het toneel is geheel voor jou!

Sander

1

Het liep tegen het einde van de middag. Langzaam begon de duisternis in te treden. De kortste dag van het jaar zat er alweer aan te komen. Op de Handschoenmarkt, voor de Onze Lieve Vrouwe Kathedraal, stroomde langzaam maar zeker het plein vol met genodigden. Vooraan de hoogwaardigheidsbekleders en andere genodigden. Op gepaste afstand nieuwsgierige passanten die zich afvroegen wat er weldra zou gaan gebeuren. Zelfs ATV, de Antwerpse Televisie, was aanwezig en had op een tweetal punten camera's opgesteld om alles goed vast te kunnen leggen.

Tussen de bezoekers door probeerde Bjorn De Buck het midden van het plein te bereiken. Hij wist dat hij laat was, al was dat niet helemaal zijn schuld. Terwijl hij onderweg was had hij een sms gekregen dat het stadsbestuur de festiviteiten plotseling vervroegd had. Het zou erom spannen of hij het zou halen, al leek het erop dat dat zou gaan gebeuren. Niet dat hij de hoofdrolspeler van de bijeenkomst zou zijn, maar zonder hem was het zeker niet doorggegaan. Buiten adem voegde hij zich bij de anderen die rondom een afgedekt heuveltje stonden op het plein. Hij maakte oogcontact met de kunstenaar Batist Vermeulen die hem een vriendelijke blik terugwierp als teken dat hij blij was hem te zien. Links van hem zag hij de schepen van cultuur staan en de burgemeester. Even voelde hij zich ongemakkelijk omdat hij casual gekleed was. Echter spiegelde hij zichzelf voor dat het toch niet om hem zou gaan en dat vermoedelijk niet eens zijn naam genoemd zou worden.

Een vriendelijke stem klonk door de luidsprekers. Het bleek een presentator te zijn die op nog geen twee meter afstand van Bjorn stond. Hij heette iedereen welkom en leidde de bijeenkomst in.

“Dames en heren, jongens en meisjes, welkom op deze bijzondere namiddag. Bijzonder omdat onze stad iets nieuws verwelkomt. Misschien niet helemaal goed uitgedrukt, want

deze figuren”, en hij wees daarbij op het doek voor hem, “zijn al heel lang met onze stad verbonden. Om precies te zijn sinds 1872. Het jaar waarin de Engelse auteur Marie Louise de la Ramée het boek schreef ‘A dog of Flanders’. Het verhaal van het weesjongetje dat iedere dag met zijn hond naar deze plaats achter mij trok. Hij verkocht melk en het was zijn droom de schilderijen van Rubens in de kathedraal te mogen zien.”

De presentator deed enkele stappen naar voren en richtte zich tot een van de kinderen die aan de zijkant stond en vroeg:

“Ken jij Nello en Patrasche?”

Het meisje keek verwonderd en antwoorde aarzelend: “uh nee.”

De presentator vroeg hetzelfde aan een jongen die naast haar stond. Ook hij antwoorde ontkennend. De presentator ging weer rechtop staan en wendde zich tot de vrouw die naast de kinderen stond. “U bent hun moeder?”, vroeg hij.

“Ja klopt”, zei de vrouw op vriendelijke toon.”

“En kent u het verhaal van Nello en Patrasche?”

“In grote lijnen, zoals u dat net vertelde. Waar het verhaal vandaan kwam was mij niet bekend.”

“En dat horen wij vaker”, zei de presentator en vervolgde terwijl hij weer naar de andere zijde liep, “zo’n bekend verhaal zou eigenlijk iedereen verplicht moeten lezen. Dat is aan de andere kant van de wereld wel anders.” Hij stopte op dat moment bij een Aziatische man en deed een kleine buiging waarna hij in vloeiend Engels de man een vraag stelde.

“Als ik tegen u zeg Nello en Patrasche. Wat zegt u dan?”

“Bij ons in Japan is dat het eerste boek dat op school wordt gelezen”, zei de man uit Japan.

“Dus in Japan weet ook iedereen waar Antwerpen ligt?”

“Natuurlijk”, zei de Japanner en ging verder, “Nello en Patrasche zijn bij ons helden en iedereen weet dat zij hier vandaan komen.”

“En dat is dus de reden voor dit beeld?”, zei de presentator en wees weer op het doek waaronder het nog steeds schuil ging.

“Inderdaad. Ik als initiatiefnemer en met mij velen die dit project mogelijk hebben gemaakt vonden dat het verhaal tastbaarder moest worden. Daarom hebben wij besloten een beeld van onze helden aan uw stad te geven. Dat de stad zo’n mooie locatie ervoor heeft uitgekozen hadden wij niet durven dromen”, zei de man vol trots.

“En een mooie locatie is het zeker. Wij zullen u allen niet langer in spanning houden. Mag ik u en de Schepen van Cultuur alvast vragen het koord in de hand te nemen?”

Beide heren liepen naar twee hoeken van het doek waar zij een koord aangereikt kregen. De presentator wees naar de kathedraal waarna het licht werd gedoofd. Uit de speakers klonk een zware stem die het verhaal van Nello en Patrasche inleidde. De muziek zwol aan en van boven aan de kathedraal werden pootafdrukken geprojecteerd die langzaam naar omlaag liepen. Eenmaal op de grond angekommen liepen ze verder richting het doek dat over het beeld was gelegen. Bij de laatste stap trokken de heren het doek weg en werd het witmarmere beeld zichtbaar van het jongetje dat met zijn hond lag te slapen. Afdedekt met een dekentje van kasseien. Een luid geapplaudisseer steeg op uit de menigte.

De presentator dankte de menigte en gaf de microfoon aan de burgemeester die aansluitend de Winter van Antwerpen opende. Nu werden ook meteen de lichtjes in de kerstboom voor de kathedraal aangestoken. Het winterseizoen kon beginnen. Na deze plechtigheden was het aan de media om de verschillende gasten te interviewen waaronder ook de beeldhouwer van het beeld.

2

Enkele maanden later in museum Diva rondde de directrice haar speech af en begonnen de genodigden aan de borrel.

Danny liep terug naar de statafel waar zijn vriend Robert stond. De directrice had zich inmiddels bij hem gevoegd.

“Alstublieft”, zei Danny en zette de glazen cava voor beiden neer. Zelf nam hij het derde glas.

“Mag ik jullie even voorstellen?”, zei Robert en vervolgde,

“Evelien van Zusteren, Danny Renard, Danny, Evelien. Danny is degene die ik bedoelde toen ik in mijn speech zei dat ik hulp uit onverwachte hoek kreeg.”

“U bent net als Robert ook werkzaam bij de politie?”, vroeg Evelien.

Danny moest lachen en antwoordde, “nee, ik ben kok.”

Evelien fronste haar wenkbrauwen. “Kok?”

“Ja hij is kok, maar dat is een lang verhaal. Danny, vertel haar straks maar hoe het in elkaar zit.”

Zij hieven het glas en tikten ze tegen elkaar.

Vanuit het struikgewas achter het imposante gebouw, kwam een man tevoorschijn. Hij was netjes gekleed alsof hij zo van het feest afkomstig was dat in kasteel Sorghvliedt plaatsvond. Hij liep in de richting van een soort van prieel dat op een redelijke afstand van het kasteel boven op een heuvel stond. Aan het begin van deze door de mens gemaakte verhoging stond een springkasteel waarop enkele kinderen zich flink hadden uitgeleefd. Een aantal van hen kwam voorbij hem gerend. Toen hij er aan kwam was er nog slechts één jongen van een jaar of zes aan het springen. Voor het springkussen stond een kleine vrouw, begin twintig en van Japanse afkomst. Het zwarte haar in een staart strak naar achteren gebonden. De man stapte op haar af met een glas cava in zijn hand. “Goedenavond”, zei hij tegen haar. De vrouw keek niet-begrijpend. Hij probeerde het nog eens, maar nu in het Engels. Dit ging beter.

“Goedenavond”, zei ze vriendelijk en maakte een kleine buiging. De man boog op dezelfde bijna natuurlijke manier haar kant op. Alsof hij het gewend was.

“U geniet van het feest?”, vroeg ze vriendelijk.

“Ach, weet u voor mij hoeft het allemaal niet, zoveel mensen bij elkaar die zich allemaal nog belangrijker vinden dan de ander. Excuses dat ik het zo uitdruk.”

“Dat geeft niet. Als u het mij vraagt denk ik er ook zo over, maar zeg dat tegen niemand”, zei zij lachend.

“Wat zei u?”, antwoorde hij lachend als teken dat haar uitspraak bij hem veilig was. Hij vervolgde: “Dat is ook de reden dat ik even in de frisse lucht wilde zijn. Weg van die interessant doenerij.”

“Begrijpelijk. Mijn ding is het ook niet. Gelukkig hoef ik enkel op hem te passen”, zei ze en wees naar het springende jongetje die zoals het er naar uit zag nog wel een uur kon doorgaan.

“En wat doen kinderen eigenlijk op dit feest?”, vroeg de man die een slok van zijn cava nam.

“Idee van de ambassadeur. Zij wilde dat ook de gasten met kinderen naar het feest zouden komen. Eigenlijk niet verwonderlijk gezien de aanleiding van het feest.”

De man keek alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

“Nello en Patrasche!”

“O, ja natuurlijk”, zei de man lachend.

“Sinds de onthulling van het nieuwe beeld op de Handschoenmarkt was het nog niet tot een ontmoeting gekomen tussen een Japanse en de Antwerpse delegatie.”

“Dat kan natuurlijk niet. Zeker niet omdat het verhaal in Japan zo beroemd is”, zei de man die zijn blunder van vlak ervoor probeerde goed te maken.

“En u bent van?”, vroeg de vrouw.

“De Kamer van Koophandel. Ik ben hier namens de handelsbetrekkingen tussen België en Japan. Niet zozeer voor het beeld van Nello en Patrasche. Meer de economische kant. De kant van de getalletjes in plaats van de verhalen”, zei hij lachend.

“Dat moet ook gebeuren”, zei de vrouw begrijpend. “Eigenlijk is er altijd wel een economisch kantje aan dit soort bijeenkomsten.”

“Waar zijn de andere kinderen eigenlijk naartoe?”

“Naar binnen. Daar gaat voor hen het kinderprogramma

verder. Aki wilde nog even doorspringen.”

“Tsja, kinderen. Ze doen nu eenmaal waar ze zin in hebben.”

“Nu is dat niet zo erg, en het klinkt misschien wat gênant, maar ik moet enorm nodig naar het toilet. Zou u misschien twee minuten....”

“Natuurlijk wil ik even oppassen”, voegde de man eraan toe.

“Ik ben u eeuwig dankbaar. Ik kan moeilijk hier achter een boom gaan zitten”, zei de vrouw en rende naar het kasteel.

“Moment”, zei Robert tegen Suzy en greep de telefoon uit zijn broekzak. Op de display zag hij de naam van Christine, hoofdinspecteur internationale zaken. “Christine, wat verschaft mij de eer?”, vroeg hij. Het duurde niet lang of zijn vrolijkheid sloeg om in bittere ernst.

“Dat meen je niet!....van de Japanse ambassadeur? oké, dan ga ik naar Hoboken Nee, ik neem het wel over ... ik stuur je nog wel een textmessage later vandaag..... ik zie je morgen.” Robert hing op en stak zijn mobieltje weg.

“Een nieuwe zaak?”, vroeg Suzy.

“Ja. Helaas zal ik dus wegmoeten.”

“Begrijpelijk. Mag ik je nogmaals danken voor wat je voor ons hebt gedaan”, zei ze en gaf hem een stevige handdruk.

“*Anytime*”, antwoordde hij.

Hij liep naar de statafel waar Danny nog steeds druk met Evelien aan het praten was en het zo te zien goed naar zijn zin had. Het deed hem goed dat zijn vriend, zo mocht hij hem inmiddels wel noemen, zichzelf goed kon vermaken tijdens zijn werk.

“Mag ik jullie even storen”, zei hij om tussen hen beiden te komen.

“Altijd”, zei Evelien.

“Ik moet er vandoor, helaas.”

“Werk?”, vroeg zij.

“Ja. Ze hebben mijn hulp nodig.”

Evelien gaf hem een hand en bedankte hem nogmaals voor zijn inzet.

“Bedank hem ook maar”, zei hij en wees naar Danny.

“Dat had ik inmiddels begrepen. Jullie zijn hier beiden altijd welkom”, zei ze en gaf ook Danny een hartelijke handdruk.

“Danny, ga je mee?”

Even keek Danny verwonderd.

“Wij hebben een nieuwe zaak”, zei hij en legde een hand op zijn schouder.

Danny keek Evelien aan en zei lachend, “nooit gedacht dat de stap van koken naar speuren zo klein was.”

Evelien gaf hem een knipoog, waarna beide heren de zaal verlieten.

3

“Wij hebben een nieuwe zaak?”, vroeg Danny die naast Robert in de auto had plaatsgenomen.

“Inderdaad, dat hebben wij”, zei Robert en legde na het schakelen kort zijn hand op Danny’s been. Snel vervolgde hij, “of moet ik je thuis afzetten en alleen gaan?”

Danny keek nu toch wel verschrikt opzij en zei: “Ben je gek? Je weet dat ik gek ben op dit soort detectivewerk.”

Robert moest lachen. “Dat weet ik inmiddels, vandaar dat ik je meesleep naar deze nieuwe zaak. Je hebt inmiddels jouw kunde op dit gebied bewezen.”

Danny ontspande zich weer en toverde een bevredigende glimlach op zijn gezicht. Het begon er een beetje op te lijken dat hij eindelijk zijn roeping had gevonden. Daarbij ook meteen nog een vriend. Wat wilde hij nog meer.

“Maar vertel, wat is de zaak die wij moeten gaan oplossen?”, vroeg hij.

Robert moest lachen. “Laten wij proberen hem op te lossen.”

“Daar heb je gelijk in. Maar vertel, breng mij op de hoogte”, opperde Danny.

“Er is een feest geweest in Hoboken in kasteel Sorghvlied.”

“Het districtshuis van Hoboken.”

“Exact. Een feest georganiseerd door de ambassade van Japan. Alles schijnbaar nog ter gelegenheid van de onthulling van het beeld voor de kathedraal van Nello en Patrasch.”

“Je bedoelt de onthulling die begin december plaatsvond?”

“Klopt. Het was nu tijd om deze ook op dit niveau te vieren.

Vraag mij niet waarom de ambassadeur er in december niet bij kon zijn.”

“Maakt ook niet zoveel uit. En verder, wat is er gebeurd op het feest?”, vroeg Danny die zijn nieuwsgierigheid moeilijk onder stoelen of banken kon steken.

“Wat ik heb gehoord van Christine is dat de zoon van de ambassadeur is verdwenen.”

“Een ontvoering dus. En hoe oud is haar zoon?”

“Zes jaar. Veel meer wist Christine niet te vertellen.”

Danny keek voor zich uit en zat ogenschijnlijk van alles te

bedenken. Hij moest leren niet direct alle scenario's in zijn hoofd af te laten spelen. Dit belemmerde het logisch nadenken. Hij hield zich dan ook voor dat het niet een spel was maar bittere ernst. Hij moest proberen professioneel over te komen. Dit was natuurlijk wel lastig met een professie als kok en niet als detective. Of moest hij langzaamaan zijn werkterrein gaan verleggen? Zo lang kende hij Robert ook nog niet, al leek het veel langer dan het kleine half jaar dat zij elkaar nu kenden. Soms dacht hij wel eens of het geen tijd was om een stap verder te gaan. Zeker omdat hij het grootste gedeelte van zijn tijd al bij Robert over de vloer kwam. Hij besloot dit geheel aan Robert over te laten en zichzelf niet op te dringen.

Robert draaide zijn auto het domein van kasteel Sorghvliedt op en parkeerde praktisch voor de deur van het gebouw. "Laat mij het woord doen en probeer zelf te observeren", zei hij.

"Jij bent de baas", zei Danny en stapte vervolgens uit de auto.

Samen liepen zij het kasteel binnen. De sfeer was bijna ijszig stil. Alle gasten waren nog aanwezig, maar de feeststemming was omgeslagen in mineur. Iedereen was inmiddels op de hoogte gebracht van hetgeen gebeurd was. Daarbij was bij de ontdekking van de vermissing gevraagd of alle aanwezigen in het kasteel wilden blijven totdat de politie gearriveerd zou zijn. "Waar vind ik de ambassadeur?", vroeg Robert aan een agent die bij de ingang stond. De man vertelde hem dat deze op de eerste verdieping in een zaaltje was afgezonderd van de gasten. Robert en Danny liepen de statige trap op. Toen zij eenmaal bovenkwamen hief een agent zijn hand op als teken dat zij naar hem toe moesten komen.

"De ambassadeur is hierbinnen?"

"Klopt, samen met haar man en een assistente." De agent opende vervolgens de deur en liet Robert naar binnen. Danny aarzelde even, waardoor de agent dacht dat hij er niet bij hoorde en de deur weer wilde sluiten. Nog net op tijd keerde Robert zich om. "Hij hoort bij mij", zei hij waarna de agent de deur weer wijder opendeed en Danny naar binnen liet gaan.

In de hoek van de kamer stond een tweepersoonsbank en enkele stoelen. De vrouw was inmiddels opgestaan en kwam naar Robert toe.

“Mevrouw Nishimura neem ik aan?”, vroeg Robert en bleef op gepaste afstand stilstaan om een kleine buiging te maken. “Mijn naam is Crokaert, Robert Crokaert. En dit is...”, hij aarzelde even en vroeg zich razendsnel af hoe hij Danny zou voorstellen, het was immers de eerste keer dat hij min of meer officieel mee was. Opeens flapte hij eruit, “mijn assistent Renard.” Er verscheen een klein maar gemeend glimlachje op het gezicht van Danny die op zijn beurt ook een voorzichtige buiging maakte.

“Komt u verder”, zei de ambassadeur die hen in perfect Engels te woord stond. “Mag ik u voorstellen, mijn man en mijn assistente, mevrouw Harada.” Beiden waren opgestaan en bogen naar Robert en Danny. “Neemt u plaats”, zei de ambassadeur. Zij probeerde zich groot te houden, maar moest haar rol als Japans vertegenwoordiger snel verruilen voor die van bezorgde moeder. Haar man legde daarbij een geruststellende arm op haar schouder.

“Kunt u mij in detail vertellen wat er precies is gebeurd?”, vroeg Robert.

De assistente van mevrouw Nishimura nam het woord.

“Misschien is het gemakkelijker als ik het u vertel, zei zij in het Engels.”

“Als mevrouw Nishimura dat niet erg vindt vind ik het goed.”

De ambassadeur keek even op en knikte naar haar assistente dat zij hiermee instemde.

“Dan mag u beginnen”, zei Robert en pakte zijn notitieboekje tevoorschijn, terwijl hij tegenover haar plaatsnam. Danny was bij de ambassadeur en haar man blijven zitten.

“Het evenement begon om 17.00 uur. In het half uur daarvoor zijn de meeste gasten aangekomen op het kasteel.”

“Hoeveel genodigden waren er?”, vroeg Robert.

“Ongeveer 100 personen. Verschillende van het stadsbestuur Antwerpen, maar ook van Brussel en Toerisme Vlaanderen. Daarnaast de nodige handelspartners uit zowel Japan als België. Dit soort evenementen wordt vaak gebruikt om de handelsbetrekkingen te verstevigen.”

“Begrijpelijk”, en er waren ook kinderen uitgenodigd begreep ik?”

“Klopt. Omdat het onderwerp nu eenmaal Nello & Patrasche was vond mevrouw Nishimura het een goed idee de kinderen

van de gasten ook uit te nodigen.”

“Vandaar ook het springkasteel dat ik in de verte zag staan.”

“Dit was inderdaad een onderdeel van het kinderprogramma.”

“En daar is de zoon van de ambassadeur voor het laatst gezien?”, vroeg Robert.

“Klopt. De kinderen verzamelden zich bij het springkasteel. Na een klein uurtje, het was inmiddels donker, gingen de kinderen op één na terug naar het kasteel.”

“Dus de zoon van de ambassadeur was daar helemaal alleen?”, vroeg Robert enigszins verwonderd.

“Nee de au pair van Ika was er ook nog bij”, zei Harada.

Op dat moment kwam Danny naar Robert toe. Bood zijn excuses aan voor het storen en fluisterde in Roberts oor: “Ik heb net een foto gekregen van Ika”. Hij toonde zijn mobieltje met daarop de foto van het zesjarig zoontje. “Ik ga even naar buiten richting het springkussen. Zien hoever ze met de zoektocht zijn.”

“Dat is goed.”

“Als ze vragen wat ik daar doe zal ik wel zeggen jouw assistent te zijn.”

Robert moest glimlachen en zei: “Prima en anders laat je ze maar bellen. Volgens mij heeft Tony de leiding van de zoekploeg.”

“Prima, tot straks”, zei Danny en verliet de kamer.

Robert ging verder met zijn bevraging.

“En de au pair, waar is zij nu?”

“Geen idee”, zei Harada.

“Maar wie heeft er dan alarm geslagen?”

“Dat heb ik gedaan. Toen binnen het programma voor de kinderen in de ruimte hiernaast op het punt stond te beginnen heeft iemand naar de au pair gebeld. Toen die niet opnam ben ik benaderd. Omdat ik het vreemd vond dat de au pair niet reageerde op haar telefoon ben ik naar het springkussen gegaan om Ika te halen.”

“En daar trof u niemand aan”, zei Robert.

“Exact. Het springkasteel was leeg en er was niemand te zien. Ook de au pair niet.”

“En u heeft daar rondgekeken neem ik aan”, vroeg Robert die naar de schoenen van Harada keek en de modder rond de hakken zag zitten. Harada keek naar beneden en zag nu ook

haar schoenen.

“U heeft gelijk, ze zien er niet uit. Ik ben rond het springkasteel gaan zoeken en zakte hier en daar weg in de zompige grond. Ook niet helemaal het juiste schoeisel voor een dergelijke actie.”

“Nee, dat wil ik wel geloven. Maar uw zoekactie was dus zonder resultaat.”

“Klopt. Daarna ben ik meteen terug gerend naar het kasteel en heb ik alarm geslagen.”

Danny was inmiddels aangekomen bij de vijver die voor het springkasteel lag. Aan de zijkant van het water maakten enkele duikers zich klaar om het water in te gaan. Rondom de vijver en bij het springkussen waren inmiddels meerdere extra lampen op geïmproviseerde wijze geïnstalleerd. Hierdoor baadde dit deel van het park in het licht en zag het er onnatuurlijk uit. Danny liep over het bruggetje naar het springkasteel en sprak een agent aan.

“Tony?”, vroeg Danny.

“Klopt”, zei de man en stak zijn hand uit.

“Danny Renard”, hij aarzelde even, maar vervolgde, “assistent van rechercheur Crokaert.”

“Aangenaam”, zei de agent.

“En hoe staat het ervoor?”, vroeg Danny.

“Wij hebben inmiddels deze hele heuvel uitgekamd”, waarbij hij naar de heuvel met de Belvédère achter hem wees. “Niets gevonden.”

“En ook geen spoor van de au pair? Ik ben even haar naam vergeten.”

“Je bedoelt Kono. Nee ook van haar geen spoor. Momenteel wordt door een duikploeg de vijver onderzocht.”

“Wijs, al verwacht ik daar niet veel van”, zei Danny.

“Hoezo niet?”, vroeg de agent die kort twijfelde aan de kunde van de ‘collega’ die voor hem stond.

Danny zag de blik in zijn ogen en probeerde zo goed mogelijk zijn theorie te verwoorden: “Kijk als Aki alleen was geweest en hij in het water zou zijn gevallen, dan kan ik mij voorstellen dat het zin heeft de vijver te doorzoeken, echter wij gaan er vanuit dat Kono bij hem was. Als hij dus in het water was beland dan was of Kono er achteraan gesprongen of had zij op zijn minst hulp gehaald.”

De agent moest toegeven dat de theorie zo gek nog niet was en antwoorde: “als je het zo stelt dan lijkt het mij ook wat onmogelijk.”

“Maar begrijp mij niet verkeerd, ik kan mij helemaal voorstellen dat je alles wilt uitsluiten. Daar sta ik dan ook helemaal achter.”

“Laten wij het daarop houden”, zei de Tony.

“Is overigens de Belvédère open?”

Tony keek die kant op. “Volgens mij niet. Wacht even dan bel ik naar een collega in het kasteel en zal ik naar de sleutel vragen.”

“Graag, dan wacht ik daar even op.”

Tony pleegde een telefoontje, waarna het een kleine tien minuten duurde voordat er een agent kwam aangerend en Tony een sleutel met een labeltje eraan overhandigde. Hij bedankte de man en richtte zich tot Danny.

“Zullen wij naar boven gaan?”

Danny trok zijn sjaal wat hoger op, want het begon behoorlijk af te koelen. Hij liep naast Tony voorbij het springkasteel.

“Is het eigenlijk niet vreemd dat ze een springkasteel midden in de winter hebben ingezet?”, merkte Danny op.

“Nu je het zegt”, zei Tony. “Het is dat het mooi weer is geweest deze middag, maar anders..... alhoewel de kinderen door al het gesprng het natuurlijk vanzelf wel warm hebben gekregen lijkt mij zo.”

“Daar zul je wel gelijk in hebben. Heb jij kinderen?”

“Ik heb er twee”, zei Tony. “Een jongen van vier en een dochter van net twee.”

“Dan zul je meer ervaring hebben dan ik”, zei Danny.

“Dus zelf geen kinderen?”, vroeg Tony.

“Nee. Enkel in mijn omgeving en in de familie.”

Zij liepen de heuvel op en betraden het plateautje voor het koepelachtige gebouwtje met de twee kleine zijvleugels. Het was als een miniatuur uitvoering van de grotere versies zoals je die wel eens zag in Engelse tuinen. Danny liet het licht van zijn zaklantaarn over de wanden glijden tussen de pilasters. De lampen in de rest van het park konden niet helemaal tot op deze hoogte hun licht werpen, waardoor bijschijnen geen overbodige luxe was. Er leken hier wel een tweetal deuren te zijn, maar bij het proberen van de sleutel door Tony bleek die hierop niet te werken.

“Ik loop even naar de achterzijde van de Belvédère”, zij hij.
“Ik ga met je mee”, zei Danny die ervoor probeerde te zorgen dat er genoeg licht scheen om niet ergens over te struikelen. Aan de achterzijde, waar de grond een stuk steiler naar beneden liep stapten zij enkele treetjes op en kwamen in een klein voorportaalje. Hier was weer een deur waar Tony de sleutel op wilde proberen, echter bij het in het sleutelgat steken van de sleutel duwde hij de deur een stukje open.

“Wacht”, zei Danny. “Wis geen sporen uit.”

Tony schrok van de plotselinge opmerking en deinsde iets naar achteren, waardoor hij bijna op Danny zijn tenen ging staan.

“Sorry, je liet mij schrikken.”

“Excuses, dat was niet mijn bedoeling”, zei Danny. Hij pakte een tweetal setjes met plastic handschoenen uit zijn zak en gaf Tony een paar. De agent stond inmiddels het verst van de deur. Danny duwde voorzichtig tegen de deur totdat deze helemaal open was. Hij scheen met zijn zaklantaarn door het deel van de ruimte dat hij hiervandaan kon zien.

“Ga je niet naar binnen?”, vroeg Tony.

“Ja, als je even mijn zaklantaarn vast wilt houden.”

Tony deed wat hem was gevraagd waarna Danny nog een set plastic uit zijn jaszak haalde.

“En dat zijn?”, vroeg Tony verwonderd? Hij was deze werkwijze niet heel erg gewend.

“Dat zijn hoezen voor over mijn schoenen. Hiermee voorkom ik dat ik mijn schoenafdrukken met eventueel die van een dader kan mixen. Helaas heb ik hiervan maar één set, dus zul jij even moeten wachten.”

Danny legde zijn hand op Tony's schouder op het moment dat hij een hoes over zijn linkerschoen trok. Bij de rechter steunde hij tegen de muur. Hierna stak hij zijn hand uit als teken voor de agent om zijn zaklantaarn terug te geven. Danny draaide zich weer om en stapte de Belvédère binnen. Vanuit de linkervleugel liep er een klein gangetje achter de ronde zuilengalerij naar de andere vleugel.

“En?” hoorde Danny roepen vanaf de ingang, maar buiten zijn zicht. Hij dacht nog, rustig man, ik ben net binnen.

“Ja er is hier iemand recentelijk geweest”, riep hij terug. “Ik kom eraan”, voegde hij er snel aan toe. Hij was bang dat Tony misschien in zijn enthousiasme toch de Belvédère zou betreden. Bij het naar buiten gaan leunde hij weer tegen de

muur om de hoezen van zijn schoenen te verwijderen. Hij pakte vervolgens zijn telefoon.

“Rob, hoe ver ben jij?”

“Ik ben net klaar met de eerste ondervragingen. Enkele collega’s gaan dadelijk starten met het ondervragen van alle genodigden. Waar zit jij nu?”

“Bij de Belvédère aan het einde van het park, achter het springkasteel.”

“Oh dan kom ik ook daar naartoe. Heb je wat gevonden?”

“Ja volgens mij wel. Kun jij, hoe heet ze ook alweer, van het sporenonderzoek, bellen?”

Robert moest kort lachen, “je bedoelt Laura.”

“Ja die bedoel ik. Als je die alvast belt, dan kan zij ook hierheen komen.”

“Doe ik”, zei Robert en hing weer op.

Onderweg stopte Robert even bij de vijver waar een duiker net in de richting van de kade liep.

“En, hoe gaat het hier?”, zei hij terwijl hij zijn politiebade toonde.

“Goed, althans wat heet goed, laat ik zo zeggen, het gaat snel, maar tot op heden nog niets gevonden.”

“Gelukkig maar”, zei Robert, die er niet aan moest denken dat er opeens een verdrongen kind naar boven zou komen drijven.

“Succes verder en als jullie wat vinden of willen weten dan hoor ik het wel.”

De duiker zette zijn bril weer op en liep terug naar het dieper gedeelte. Robert liep over het bruggetje, langs het springkasteel en begon met stevige passen de korte maar steile heuvel op te lopen. Eenmaal boven liep hij om de Belvédère heen.

“Dag Tony”, zei hij en schudde de agent de hand.

“Hallo meneer Crokaert”, zei Tony en verbeterde zich snel,

“Robert bedoel ik.” Robert had er een hekel aan als collega’s van zijn eigen leeftijd meneer of rechercheur tegen hem zeiden.

“Dat is beter”, zei Robert glimlachend. Hierna wendde hij zich tot Danny. Het was nog even wennen vond hij om Danny in het veld opeens als een soort van collega te zien. Eigenlijk was Danny dat natuurlijk helemaal niet en realiseerde hij zich dat hij maar deed alsof. Ook vroeg hij zich af wat zijn baas, Christine

Mertens, hier eigenlijk van zou zeggen als zij wist dat hij zijn vriend mee liet helpen bij een zaak. Hij besloot het er morgen maar eens met haar over te hebben. Wat hij wel al zag was dat Danny nog meer in zijn element was dan toen hij hem van afstand hielp bij de verdwijning van La Passione. Het liet gelukkig de baan die Danny had als kok toe om veel tijd met Robert door te brengen. Het kostte hem wel vrije dagen of minder loon, maar dat had hij er voor over.

Robert legde ongemerkt kort een hand op Danny's onderrug. "Zullen wij naar binnen gaan?", vroeg hij terwijl hij de schoenbeschermers uit zijn zak haalde.

"Goed plan", zei Danny met een glimlach op zijn gezicht.

"Oh Tony, kun jij Laura opwachten en zeggen dat wij hier zijn?", zei Robert.

"Doe ik. Zal ik hier tussen de zuilen ook meteen even politielint ophangen?"

"Goed idee."

Danny stapte alweer de Belvédère binnen, snel gevolgd door Robert. Eenmaal binnen inspecteerde hij de deurpost tot hij het lichtknopje vond en drukte deze aan. Danny keek verschrikt op.

"Dat ik daar niet aan heb gedacht", zei Danny.

"Vandaar dat wij elkaar ook zo goed aanvullen. Oké, wat wilde je laten zien?"

Danny ging hem voor en liep de ruimte in de ene vleugel van het gebouwtje binnen. In de hoek stond een simpele houten stoel. Ernaast lag een rol Duck tape. Robert pakte de rol op.

"Zo te zien gloednieuw en onlangs neergelegd. Zie je het stof op de rest van de vloer? Deze rol bevat geen stof."

"Je hebt gelijk. Goed opgemerkt, maar er is meer."

Danny verliet de eerste ruimte en liep via het smalle gangetje naar de andere vleugel.

"Kijk en hier ligt een kleed", zei Danny en ging op zijn hurken zitten. Robert volgde zijn voorbeeld.

"En wat is dit?", zei Robert en strekte zijn hand uit naar een klein rood dopje dat op de grond lag. Hij pakte het op en hield het voor Danny.

"Een onderdeelje van speelgoed?"

"Zou kunnen", zei hij en stopte het in een bewijsmaterialen